

LEGENDES VAN MANNEKEN-PIS

REDDER VAN DE STAD

Lang geleden probeerden vijandige troepen Brussel in te nemen. Maar door de hoge stadswallen raakten ze niet binnen. De aanvallers besloten de stad te belegeren door alle toegangen af te zetten. Het beleg duurde dagen en weken, maar de Brusselaars leken niet van plan zich over te geven. De vijand bedacht daarom een list. De soldaten deden alsof ze de strijd opgaven en wegtrokken en maakten gebruik van de onoplettendheid van de Brusselaars om de lont van een ton buskruit aan te steken. Ze wilden zo de stadswallen opblazen en de stad overrompelen! Terwijl de Brusselaars dachten dat ze van hun vijanden verlost waren en feestvierden, kuierde een jongetje langs de stadswallen. Plots zag hij vol verbazing een brandende lont het buskruit naderen. En hoewel hij nog klein was, begreep hij meteen het gevaar. Wat kon hij doen? Er was geen water in de buurt om het vuur te doven. De jongen aarzelde niet ... en plaste de lont uit. Zo werd een kleuter de grote redder van Brussel.

DE JONGE HERTOEG GODFRIED, OVERWINNAAR VAN DE SLAG VAN RANSBEEK

Godfried, zoon van de hertog van Brabant, wordt geboren in 1142. Kort daarna sterft zijn vader en wordt de peuter de nieuwe hertog van Brabant. Tot Godfried volwassen is, treedt zijn moeder Lutgarde op als regentes van het hertogdom. Twee vazallen van de kleine hertog Godfried zien hun kans schoon en komen in opstand tegen hem en zijn moeder. In Ransbeek, een gehucht vlak bij Brussel, komen de soldaten van de verraderlijke leenmannen tegenover de getrouwen van de jonge hertog te staan. En hoewel hij nog jong is, is Godfried effectief hoofd van het Brabantse leger. Hij wordt naar het slagveld gebracht in zijn wieg, die aan een tak van een eik wordt opgehangen. Wanneer zijn leger in het nauw wordt gedreven, staat Godfried recht in zijn wieg en plast hij in de richting van de vijand. Dit gebaar vuurt zijn aanhangers aan, die met verdubbelde kracht vechten en de vijand uiteindelijk het onderspit doen delven. Ter ere van deze overwinning wordt in Brussel een fontein gebouwd in de buurt van een jonge eikenboom, op de hoek van een straat die prompt Eikstraat wordt gedoopt.

HET JONGETJE EN DE HEKS

Er was eens een boze heks die in een huisje op de hoek van de Eikstraat en de Stoofstraat woonde. In de buurt woonde ook een oude man die door iedereen geliefd was. Op een dag komt er een jongetje voorbij gewandeld die plots dringend moet plassen. Hij vindt er niets beters op dan dat tegen de deur van het huisje van de heks te doen. De boze vrouw hoort een vreemd geluid en zwaait de deur open. Ze kijft tegen het kind: "Je hebt mijn huis bezoedeld met je geplas. Als straf ben je nu voor eeuwig en altijd gedoemd om te blijven plassen". Zo'n strenge straf had het kind echter niet verdiend. Maar wie komt daar aan? De oude man met in zijn armen een beeldje, dat hij vlug op de plaats van het jongetje zet. Het kind brengt hij veilig terug bij zijn ouders. Sindsdien doet het standbeeldje nog steeds waartoe de onschuldige jongen voor eeuwig gedoemd zou zijn als de lieve, oude man niet tussenbeide was gekomen.

DE KLEINE PRINS VAN BRUSSEL, DIE EEN UUR LANG PLAST

Er was eens een prinsje in Brussel die Godfried heette. Toen hij vijf jaar oud was, mocht hij eens voorop lopen in een belangrijke optocht door de stad. Opeens kon hij zich echter niet meer inhouden en hield halt op de hoek van de Stoofstraat en de Eikstraat om te plassen. Het prinsje kon pas helemaal achteraan bij de optocht weer aansluiten want hij plaste wel een uur lang, hoewel dit normaal maar een minuutje duurt... De inwoners van de stad zagen dit als een mirakel en om deze herinnering levend te houden, bouwden ze een standbeeld op de plaats waar het hele tafereel zich had afgespeeld.

DE VLOEK VAN GOEDELE

De heilige Vindiciacus, bisschop van Atrecht, reist anno 705 naar Brussel op uitnodiging van een belangrijk edelman. De man bleef kinderloos en vraagt aan Vindiciacus om voor hem te bidden. Negen maanden later bevalt zijn vrouw van een baby. Die moet ineens nodig en doet dat zo hevig dat hij de baard van Vindiciacus helemaal onderspat.

Kort daarna wordt de boreling gedoopt. Goedele, een zeer vrome edelvrouw wordt gevraagd het kindte zegenen. De heilige vrouw is wel erg mooi en de edelman wordt hartstochtelijk verliefd op haar. Drie maanden later kan hij zijn verliefdheid niet langer bedwingen en gaat Goedele opzoeken als ze alleen thuis is. Maar Goedele beantwoordt zijn gevoelens niet en wijst zijn avances resoluut af. Uitzinnig van woede stormt de edelman Goedele achterna. Ze vlucht tegen een zuil die zich opent om haar te laten schuilen. Om de edelman te straffen spreekt ze de vloek uit: "Je enige zoon zal niet meer groeien en zal nooit meer stoppen met plassen".

DE VERLOREN ZOON ... IS WEER TERECHT!

Er was eens een gezin met vader, moeder en een zoontje vandrie. Op een dag was het feestgewoel in Brussel en de ouders namen hun zoon bij de hand en stortten zich in het feestgewoel. Er was heel veel volk op straat en de jongen, die ogen te kort kwam, trok en trok tot zijn hand losliet en hij alleen in de menigte achterbleef. De jongen was zich van geen kwaad bewust en amuseerde zich kostelijk, terwijl zijn doodongeruste ouders hem overal zochten. De nacht viel en de jongen was nog steeds niet terecht. Er gingen vier dagen voorbij en nog steeds niets. Op de vijfde dag trok de vader er opnieuw op uit om zijn zoontje te zoeken. Op de hoek van de Stoofstraat en de Eikstraat zag hij eindelijk zijn kind... rustig staan plassen. Hij nam de jongen in zijn armen, kustte hem en bracht hem lopend naar zijn moeder. De vader was zo blij dat hij zijn zoontje teruggevonden had dat hij zich dit heuglijke weerzien wou herinneren. Daarom wilde hij een beeldje oprichten dat we vandaag nog kennen als Manneken-Pis.

Concept en realisatie
Departement van Cultuur van de Stad Brussel

Verantwoordelijk Uitgever
Thérèse Symons

Wettelijk depot D 2017/3285/11